

Ondotni vrhovni ruski poveljnik (general) se je usmrtil.

Vojni poročevalec lista „A nap“ brzojavil je s Klausenburga, da so dobili ondi bivajoči železniški uradniki iz Bukovine od kolodvorskega načelnika v Dornawatri poziv, se imajo nemudoma vrniti ter službo nastopiti. Železniški promet med Dornawatro in Warno je zopet odprt, nadaljni v Kimpolung pa pride tle dni na vrsto.

Nadalje piše nek poročevalec iz Munkacs: Naša krdela so v zvezi z nemškimi sovražniki iz Latorcza-doline docela pregnala. Avstrijsko-ogrske in nemške infanterijske čete so z izvrstno pripomočjo naše artilerije Ruse iz neugodnega ozemlja komitata Bereg v razmeroma kratkem času izgnale. Iz posameznih krajev bežali so Rusi v divjem begu in pustili topove in strojne puške, da le sami sebe rešijo. Vlaki, ki dohajajo z Volocza, prvažajo množičevilne ruske vjetnike. Rusi baje v severnem delu komitata Bereg, kjer večinoma Rusini ali Ruteni bivajo, niso tako zversko pustošili kakor po drugo. Pri svojem odhodu zapustili so povsodi mnogo nesnage. Židove so tirali seboj.

Kaj je rekel general plem. Borojevič o bojih v Karpatih?

General Borojevič je sprejel v svojem glavnem stanu pred kratkim več vojnih poročevalcev, med temi tudi Leonharda Adelta od časopisa „Berliner Tagblatt.“ Pozdravil jih je s sledečimi besedami: „Kakor sem slišal, so gospodje mnogo videli. Prišli ste med prednje vrste (švarmlinje) in je bilo Vam omogočeno se prepričati, da se našim krdelom dobro godi.“ Nato opazi Adelt: „Kolikor nam pristojna sodba o tem, moram reči, da je strateški položaj za zvezne armade v Karpatih prav ugoden.“

General Borojevič odgovori: „Gotovo, da v naše veselje dobro. Sicer je res še zmiraj tisto večno semintje-porivanje. Komaj da na enem kraju vržem Ruse nazaj, že se zberejo na drugem ter skušajo s pomnoženimi močmi prodreti. A vsa ta akcija je le podrejenega pomena. Nikdo ne trpi rad izgube na prostoru, in da bi si pridobili dovolj prostora v Galiciji, uprizorujejo Rusi vpade na Ogrsko. Pa zdaj smo jih v celi karpatski fronti čez ogersko mejo nazaj zapodili, z edino izjemo Dukla-prelaza. Pa tudi tukaj je tisto porivanje in morebiti se odloči že to uro, ali se zamore sovražnik v tem zadnjem kotu ogerske zemlje nam vspešno ustavljati.“ (Da poslednje besede generala Borojeviča niso bile besede laži-proroka, je nam že znano. Op. ured.) Adelt ga vpraša: „Najdalje so menda krdela Vaše ekscelence čez Uzsoč-prelaz prodrla?“

General Borojevič: „Tam stojimo zdaj že precej kilometrov onstran meje. Pa v teh neudobnih gorskih soteskah gre premikanje le počasi naprej že zaradi preskrbljevanja z živim in po teh potih se raztrga tudi dosti obnvala,

General in usmiljeni brat.

Resnična dogodba.

Janez Friedrich baron Schroeder, kateri je v začetku preteklega stoletja v Olomunc kot c. in kr. feldmaršallajtenant umrl ter pri svojih tovariših kakor tudi podloženih splošno častje in zaupnost užival, bil je rodod Berlinec. Njegov oče bil je uslužbenec pruskega kralja in kot nižji uradnik ni posedoval posebnega premoženja; kar je namreč zaslužil, uporabljal bil je primoran za prehranitev svoje obitelji, ki ni bila maloštevilna. Zapustil je toraj vdovo z mnogimi otroci v žalostnem položaju, brez premoženja.

Naš Schröder in eden njegovih mlajših bratov morala sta vsled teh razmer na nižjih in pozneje na visokih šolah obilo pomanjkanja pretrpeti in tudi marsikatero bridko slišati, koja je njima zavolj njuno siromaščino od prevzetnih tovarišev kakor tudi drugih ljudi na uho prišla.

Vkljub temu ostala sta dva brata v svojih študijah vztrajna. Starejši se je posvetil pravoznanstvu, čeravno mu je bila matematika

da moštvo ne more brzo naprej. Naš najhujši sovražnik sedaj ni Rus, temuč vreme. Naši ubogi vojaki so v teh mrzlih dneh mnogo trpeli na ozebljinah, in te so hujše kot rane. Rane zacelijo, a človek brez udov ostane svoje žive dni revež. Pa mrzla tudi ne škoduje vsem ljudem enako, ravna se to po telesni nravi. Videl sem starejše ljudi, kojim mrzla čisto ni prizadajal, medtem ko so mladeniči veliko trpeli.“

Nadaljni govor je nanesel na nemška pomožna krdela, koja je general prav pohvalil in še posebič omenil složno in sporazumno skupno postopanje.

Ko je nek drugi gospod iz Ogrskega generala poprašal, ali še morebiti Rusi spet v ogersko ozemlje pridejo, odgovoril je: „Ogrska naj bo le pomirjena, ničesar se ni treba bati. Jaz mislim, da je kaj takega izključeno. Ako bi pa le kje vdrl, kaj bodejo tukaj našli? Nekaj revnih razdanih vasi. Obmejni kraji so bili že preje revni, a zdaj so puščava. Pa tudi strategično bi Rusi ne bili na dobičku, ker bi se v tem slučaju njihova front zredčila. Stroške tega boja mora žalibog Galicija plačati.“

Poprašan o izidu tega boja rekel je general: „Tedaj bi moral biti prorok!“ Toda iz vseh njegovih besed bilo je povzeto, da je poln zaupanja v prihodnost.

Rusi zopet močno obstreljujejo Przemysl.

Vojni poročevalec laškega časopisa „Seccolo“ javlja istemu iz Petrograda:

Zadnje dni začela je ruska oblegovalna artilerija zopet hudo obstreljevati trdnjavo Przemysl. Naši branitelji imeli so mnogo opravka. Da bi Rusi bili dosegli kak uspeh, dosedaj še ni znano.

Novi boji ob mazurskih jezerih.

Operacije Nemcev ob mazurskih jezerih prisilile so Ruse da so morali tamošnje pozicije zapustiti ter se proti vzhodu umakniti.

Bilo je tamkaj okoli 26.000 Rusov vjetih in Nemci so jim zaplenili vrhutega še čez 20 topov in 30 strojnih pušk.

Lažnivi ruski časopisi pripisujejo zmago pri mazurskih jezerih Rusom, da trosijo domaćemu prebivalstvu pesek v oči, kajti nevarno bi bilo za oholo Rusijo, ako bi se po vsej njihovi obširni državi zvedela resnica o njihovih izgubah pri moštvi, topovih in različnem vojnem materijalu.

Japonci mobilizirajo proti Kitajcem.

Japonci so vredni bratje Angležev. Vpoklicali so sedaj 3 letnike rezerve pod orožje. Kitajcem stavili so namreč take nezasišane terjatve, da jim poslednji nikakor niso mogli ustrediti. Korejo so že razglasili kot v vojnem stanu. Najbrže bo nastala med tema dvema

najljubši podučni predmet, mlajši brat pa se je učil zdravilstva.

Prišel je čas, ko sta svoje akademične študije dokončala. Izročila sta se dobro in pošteno ter prejela od svojih učiteljev prav dobra priporočila.

Vkljub vsemu temu za nju ni bilo upanja, da bi dobila v svoji domovini v kratkem služka, ki bi bil primeren njuni zmožnosti in splošni vrlosti.

Mladostna navdušenost gnala je nju v inozemstvo. Upala sta v tem dobiti povoljno službo ter najti za prihodnost potrebno preskrbitev. Avstrijska država je bila takrat na glasu, da je mogče si v njej mnogo denarja prislužiti, da je življenje tukaj prav po ceni ter da posebno inozemci tukaj izvanredno pozornost uživajo, ki jim pristop tudi v najvišje službe omogoča.

Brata Schröder sta tem govoricam lahko misljeno — kakor so sploh mladi ljudje — verjela; prodala sta, kar se je njima zdelo pogleštanega, vzela neizogibno potrebne reči seboj ter se podala z dobrim upom v bodočnost na

državama huda vojska že v par dneh in težko je misliti, da ne bi še kaka druga vmes posegla, posebno Severna Amerika, in tedaj bo takorekoč celi svet odmeval od grmenja topov.

Angleško-turška vojska v Mezopotamiji.

Iz Carigrada se poroča, da se je angleška ofenziva v Mezopotamiji tokrat ponesrečila. Pri Amari so Turki Angleže premagali ter jih nazaj potisnili. Turške zmage ob Eufratu in Tigrisu povzročile so pri južarabskih plemenih veliko pozornost. Bili so sedaj pod Angleškim vplivom, a sedaj so že trije rodovi k Turkom pristopili. V bojih ob perzijskem zalivu bili so ti le za Angleže močna zaslomba in ta prestop utegne biti za Angleže še prav pomenljiv in usodepoln.

K bojem na Francoskem.

Ker se naši čitatelji za bojne dogodke na francoskih tleh le malo zanimajo, pisalo se bode v „Štajercu“ le takrat obširnejše o njih ako se bode dogodilo ondi kaj pomembnejšega. Za danes povemo le toliko, da Nemci tamkaj sicer polagoma, toda vztrajno in uspešno napredujejo.

Boj za Varšavo.

Milanskemu listu „Corriere della Sera“ se poroča iz Petrograda:

Pred Varšavo se zopet bijejo novi srditi boji. Po večtedenskem odmoru so Nemci začeli naenkrat zopet hudo napadati ruske utrdebe.

Napadi se ponavljajo z neumorno vstrajnostjo in izvanrednim junaštvom. Vstrajni napadi, ki napravljajo velik utis, zasledujejo namen, frontalno predreti rusko bojno črto. Ruski vojaški kritiki dvomijo, da bi se Nemcem posrečilo ta načrt; zakaj v modernih vojskah se ni nikdar poprej pritegnila za napad tolika množina čet, kakor sedaj, in moralo bi se poseči nazaj v dobo napoleonskih vojsk, če bi se hotelo najti sličnih primer za način bojevanja. Dne 3. februarja je prišlo že na vsak kilometer bojne črte več kakor 10.000 Nemcev, ponekod še celo več. V noči dne 3. februarja so bili Rusi napadali, nakar so se vršili na celi bojni črti napadi in protinapadi. Tako piše list „Corriere della Sera.“

Kdor pozna posebnost ruskih armadnih poročil o vojnih dogodkih, je moral priti do prepričanja, da se vrši odpor Rusov na črti Bzura-Rawka le z uporabo vseh sil. Rusko poročilo rabi izraz „gigantski boj“, opisuje moč, napadalno vneto, nevstrančenost Nemcev (celo list „Nowoje Wremja“ že mesce piše o tem), in vedno in vedno naglašja premoč nemške artilerije itd. To je moralo zbuditi tem večje začudenje, ker nemško uradno poročilo prav nič ni poročalo o kakem „gigantskem boju“ in je omenjalo le „napad, ki napreduje“, in še tudi danes opisuje po Hindenburgovem načinu s krat

pot, ki ju je pripeljala preko Regensburga po Donavi na Dunaj.

A sreča je opoteča; brata Schröderja na Dunaju nista našla, česar sta se nadejala. Ves njun up spravljal je po vodi — vsaj začasno.

V velikem, krasnem in hrupnem cesarskem mestu čutila sta se izgubljena kakor dve kaplji vode v neizmernem morju. Seveda sta videla mnogo bogastva kakor tudi množico brezbrojnega ljudstva, — in tudi veliko takih ljudi, ki žive v preobilnosti, brez da bi jim bilo treba se zato truditi ali skrbeti.

Toda njima, ki sta bila brez vseh upljivih posredovalcev, brez priporočil, tuje vere in vrhutega še iz dežele, ki v tistih časih na Dunaju ni bila na posebno dobrem glasu, ni bilo deleža pri tem bogastvu.

Njuna gotovina talila se je kakor spomladni sneg. V kratkem času pošla je gotovina, bila sta v najhujši zadregi, brez da bi se njima dalo upati v skorajšno preskrbitev, in tako v brezskrbno bodočnost. Od kod toraj pomoč?

Mlajšemu bratu je sicer neki Anglež obljubil, da ga zaradi povoljnega znanja naravo-

kimi besedami položaj pred Varšavo. Dejstvo, da se je podal cesar na izhodno bojišče in da so tudi francoski in angleški vojni poročevalci v Varšavi poročali o četrti nemški ofenzivi, izpričuje, da se je začel zadnji odlomek boja za Varšavo!

Najvažnejše pozorišče se nahaja južno od železniske proge Skierniowice-Varšava na desnem bregu reke Rawke, severno-izhodno od Rawe. Rusi so omenili to ozemlje dosedaj že dvakrat v poročilih, ki dozdevno niso velike važnosti. Prvikrat so metali ruski zrakoplovci bombe na nemške rezerve pri Rokszichah. Tam se nahajajo nemške čete približno 15 km izhodno na desnem bregu reke Rawke ob železniški progi proti Varšavi. Iz ruskega vira je došlo te dni še tudi drugo poročilo, ki je zatrjevalo, da Nemci imajo sedaj dosti čet ob Rawki, ki so se obrnile proti severu.

Ruska ofenziva v ozemlju Sochačeva napravljala utis, kakor da bi hoteli Rusi napraviti zadnji obupni poskus, predreti polukrog, ki se zakrožuje med trdnjavama Varšava in Novo-Georgijewsk. Zadnja „dobra“ poročila ruskega generalnega štaba so namenjena kot „dobrodružica“ za ruskega carja, ki se sedaj nahaja na bojni črti. Potrebnovali pa so jih tudi vsled najetja ruskih posojil in da se napravi dober utis v Parizu in Londonu.

Glasiło ruskega vojnega ministerstva „Rusky Invalid“ piše v svojem zadnjem poročilu o važnosti Varšave, da povzroča obramba Varšave veliko nepriklj, da si sedanje velike vojske ne bodo izvajale zmago prav za prav ne na bojiščih, ampak „vsled notranjega položaja države“ (tu se menda misli na Nemčijo).

Vojska proti Angležem

je tudi naša vojska. Ne samo zato, ker živimo z Angleži v vojnem stanu, temuž ker je vojska Nemčije proti Angliji tudi naša vojska v tem smislu, da mi stojimo enoti sovražnikov nasproti. Zdaj je Nemčija zaprotila, da bo do 18. t. m. naprej vso morje okoli Anglije in Irskega, vstevši angleški del kanala in kot vojno pozorišče smatrala, vsako na teh morjih najdeno trgovsko ladjo, ki je last naših sovražnikov, uničila. To naznanilo nemške admiraltete pomeni premembo nemškega pomorskega bojevanja, kot odgovor Nemčije na namero Anglije, da hoče vso nemško prebivalstvo in njenega zaveznika izstradati.

En dan pred naznanilom nemške admiraltete pisal je nek tirolski časopis: Angleži nameravajo Nemčijo skozi lakoto premagati. Nemško ljudstvo naj bi ne imelo ničesar jesti, potem se bo de ponižalo ter Angležem udalo. Tako hočejo v Londonu. Anglija ni samo nemške trgovske ladje polovila, da bi ne zamogle blaga in živeža na Nemško dovažati, temuž tudi nevtalnim državam je Anglija prepovedala z Nemci trgovati in je tudi resnično to dosegla. Nemško ljudstvo naj bi stradalo in slednjič lakote poginilo. Temu nesramnemu in krutemu bojevanju Anglije je Nemčija pravo in strogo obrambo si izmislila in je trdne volje jo izpeljati. Nemčija

slovstva sprejme kot potnega spremljevalca v ogrske rudokope, in sicer brez plačila, samo za vzdržitev; toda ta ponudba obsegala je le prehranitev na nekaj tednov. Kaj pa potem?

Starejši brat ostal je na Dunaju. Preživel se je sircmašno s zaslužkom pri prepisovanju aktov v pisarni nekega odvetnika. Dobil je v svrhu izvršitve vedno le dela, kojih drugi pisarji ali niso bili zmožni, ali pa jih opraviti niso hoteli.

Pa tudi ta borni in malenkostni zaslužek nagibal se je očitno svojemu koncu; odvetnikova žena je namreč — ker ji Schröder ni dovolj število „Küss' die Hand, gnädige Frau“ sporočil, — pri svojem možu začrnila in revež je moral na lastna ušesa slišati, ko je nekdo tla „Putifarka“ svojega moža pred neumestnem postopanju proti svojem ušlužbenec Schröderju svarila, ki je „Prajz“, toraj nevreden prijaznosti. Kolikokrat je toraj kaka prepisana pisma oddati imel, tolikokrat imel je pričakovati odslovljenja.

Nepričakovano našel je nov zaslužek; bil je ta sicer neznan in očitno tudi ne trajen. Tem veselejši je bil Schröder, ko mu je ta

je izposlala svoje vojne ladje, ki imajo nalogo, da vsako angleško trgovsko ladjo, naloženo z živili za Angleže, potopijo. Na ta način zna lakota Angleže še preje zadeti kakor Nemce in skusijo si naj, kako glad diši!

Ze slutnja, da se jim zna dovoz živil preprečiti, je Angleže skoraj ob pamet spravila. Na najostudnejši način zabavljajo črez „nemške barbare“ (divjake), ki niso vredni človeškega imena. Njihovo preklinjanje pa ne naredi drugega utisa, kakor da so jim Nemci na pravo žilo potipali in v črno zadeli. Na Nemškem se črez to veselijo in angleško kričanje jih od njihovega sklepa ne boče odvrglo. Sploh je to tarnanje gola hinavščina.

Admiral Fisher, sedanji najvišji poveljnik angleške vojne mornarice, je na mirovnem kongresu v Haagu leta 1899. izjavil, da se Anglija, za vraga ne boče brigala za mednarodne pravice, ako bi te blagostanju Anglije nasprotovale. Ta izrek izvrstno označuje angleško politiko. Še nikdar se Anglija ni ozirala na mednarodne pravice in pogodbe, ako je hotela nasprotnika potlačiti. Ako bi bila Anglija močna dovolj Nemčijo uničiti, nikdar bi se ne pomišljala tudi taka sredstva uporabiti, koje ves svet zaničuje. Kjerkoli so se Angleži vojskovali, povsodi so ravnali po tem njihovem načelu. Ko so uničili morskoblast Španije, Holandije in Francije, povsodi so kazali svojo tipično in mrzlo brutaliteto, brezobzirno so povsodi postopali.

Na dnevnem redu na Angleškem je danes uničenje Nemčije. Vojsko so pričeli s krivico. Brez milosti pozabili so nemške podanike ki so se na Angleškem nabajali. Proti vsemu mednarodnemu pravu je bil ta njihov čin. Z dum-dum krogliami, katerimi je njihov lord Kit-chener nedolžne Bure ubijal, streljajo sedaj angleške barabe na vrle nemške vojake. Svojo vojsko z Nemci pa še hočejo posebno s tem poveljčati, da nameravajo vso nemško ljudstvo izstradati. Nes pametno bi bilo s takim sovražnikom boljše ravnati, kakor se on pripravlja z drugim ravnati.

Državi in ljudstvu, ki si prilastuje ime gospodarja črez vesoljni svet, imponira samo moč in surova sila. Način angleškega bojevanja neizprosno tirja taktiko uničenja. Edina brezobzirnost jih bode potčila, da je njihova slaba zadeva izgubljena. Ta je pot, katerega je Anglija sama nastopila in Nemcem pokazala. Pajo bojo tudi nastopili, saj se Nemci še spominjajo besed Fisherjevih: „Duša vojske je nasilnost, prizanašanje je neumnost. Bij trdo in bij — kjerkoli zamoreš!“

Slavnoznana mornarica Nemčije boče Anglijo premagala. Bila boče tudi za nas, ako prekrizha nakano Anglije, nas z našim zvestim zaveznikom vred izstradati, s tem, da njene trgovske ladje v angleških morjih uniči. To bi se smelo že davno zgoditi, kajti obotavljanje ni umestno in je te kramarje še le predzrejša storilo. Toda Nemčija že ve za pravi čas ter postopa previdna in sigurno, kar nam vspeh tem trdnjejše zagotavlja. Bog kaznuj Anglijo!

* * *

skromna služba odprla pot v boljše prihodnost.

Da naslednje, cenjeni mi čitatelji, bodete lahkeje razumeli, naj vam služi to-le v pojasnilo:

Kot najvišji poveljnik ces. kr. topničarstva bil je ob času naše povesti knez Venceslav Liechtenstein, mož, katerega je čislal sam cesar in ga spoštovalo vso avstrijsko prebivalstvo. Njegov spomin je v zgodovini neizbrisljiv.

Značaj tega slovitega moža je bil čist in vsa njegova dejanja so kazala znak temeljitega znanja in dobro preudarjene odločnosti. Kakor zveden državnik tako je tudi kot vojskovodja služil cesarju in domovini zvesto. Posebna njegova zasluga je bila preustrojitve ces. kr. topničarstva. Pri tej mu ni bil noben trud pretežaven, nobena žrtve iz lastnega premoženja prevelika. Ako je le slišal o kakšni mogoči izboljšitvi v tej stroki, takoj se je zavzel s vsem srcem zanj ter v to svrhu uporabil mnogo lastnega premoženja. K resnemu koraku odločil se je takoj, brez obotavljanja.

Vsako škodo ponosrečenega poizkusa trpel je sam, a vse pridobitve so prišle državi in lasti in hasek.

(Dalje prihodnjič.)

V ruski armadi služi ogromno število Mohamedancev,

ki ne vejo, da se bojujejo skupno s svojimi najhujšimi sovražniki proti svojim praviim prijateljem. Tako poroča neki visok nemški častnik iz ruskega bojišča:

Vjeli smo mnogo ruskih vojakov; bili so Čerkesi mohamedanske vere. Ko smo jim prečitali džihad-fetva, to je razglas svete vojske, izdan od turškega cesarja, ki je obenem kot kalif vrhovni poglavar vseh Mohamedancev, ter jim tudi povedali, da plapol raz sultanove mošeje Fatih v Carigradu zeleno bandero prerokovo, bili so vsi močno preplašeni. Eden, ki je služil kot stražovjster v ruski armadi, odpasal si je pas, vzel z njegovega konca zaklep ali žnolo, ki je bila kovinasta, ter je začel gravirano besedilo na njej s fetwo primerjati. Prepričal se je, da smo govorili resnico In bil črez to jako iznenaden in ustrašen, da se je proti nam bojeval. Rekel je, da bo našel pota in sredstva, kako bo se dalo tovariše, ki se še bojujejo v ruskih vrstah, o kalifovem razglasu obvestiti.

V dostavku na predstojajoče vrste imamo tukaj še omeniti, da se Turki, Perzi in Afgani zblizujejo.

Perzijski časopis „Hawer“ namreč piše iz Teherana, glavnega mesta Perzije:

Afgansko odposlanstvo je dospelo na perzijsko mejo. Njegov dohod pomenja zblizanje med Perzijo in Afganistanom. Vsled zanesljivih informacij je zblizanje med Turčijo in Perzijo že doseženo. V Teheran dohajajo neprenehoma oboroženi bojovníki. Perzijski poslanik v Petrogradu bil je nenadoma na povelje šaha (perzijskega kralja) prestavljen od ondot v Rim ter po drugem uradniku nadomeščen.

Boji ob sueškem prekopu.

Z egiptovskega bojišča poroča nek višji turški častnik, ki je nekoč neprenehoma skozi šestnajst ur v sovražnem ognju stal, sledeče:

„Čisto tiho smo se ponoči vkricali na pripravljene splave ali flose. Veselje je zavladalo med mojimi vojaki, ki so se nadjali da bojo prvi, kojim boče dana prilika s svojimi muslimskimi brati v Egiptu govoriti. To upanje jih je navduševalo tako, da so bili zaradi počasnega premikanja splavov že nevoljni postali in nameravali širok prekop (30 metrov) preplaviti. Komaj sem jim to zabranil. Pri postaji Sorapen um stopili smo na suho. Sprvega nikogar nismo opazili na bregu. Kot voditelja ali kaži-pota služila sta nam dva podčastnika, ki sta okolico že od preje poznala. Po nekotih korakih zagledamo petnajst mož broječo angleško stražo, ki je iz spanja prestrašena se podala v beg ter kar tako tje v en dan nekaj strelcov oddala. V kratkem nato nastalo je po celem prekopovem obrežju žvenketanje z orožjem in na nekaterih krajih so začeli tudi topovi pokati.

Pritisnili smo za bežajočimi Angleži v smeri proti Tussum, ko zapazimo, da prihajajo iz daljave z vojaki napolnjeni vlaki. Ko so se nekako omahljivo iz vlakov spravili in ob prekopu razvrstili, so jih naša krдела od strani obstreljevati začela, kar je Angleže precej zbegalo. Nekateri so pobegnili proti vlakom, da bi se v vagonih poskrili, toda „reveži“ niso zamogli najti vrat. Z daljnogledom opazil sem iz daljave, da se jih je mnogo pod vozove potuhnilo. Pripeljalo se je še z drugimi vlaki več čet, da jih je nato bilo za kake tri bataljone. Ko so naše stališče izgruntali. pomikali so se začeli polagoma proti nam. Za razdaljo med nami in njimi znašajočo kakih 6 kilometrov potrebovali so 2½ ure. Medtem začele so sovražne križarke (bojne ladje), ki so se nahajale v bližnjem jezeru z imenom Timsah proti našim postojankam z granatami streljati, a niso zadeli. Nekaj granat je padlo za angleškimi vrstami in učinilo med njimi toliko zmešnjavo, da je začelo vseh 3 000 mož kar bežati, brez da bi mrtve in ranjene seboj vzeli. Beg je imel smer proti Tussumu. Sovražniki slediti ni bila več moja dolžnost. Kar se mi je naročilo glede rekognosciranja sem zbral vse potrebne poizvedbe. Vr-